

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 5715/22
28.4.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Мاستиловић, председника већа, Весне Дамјановић и Александре Лековић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Синадиновић, адвокат из Београда, ул.Цетињска бр.28, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Јаковљевић, адвокат из Земуна, ул.Железничка бр.41/23, ради утврђења ништавости уговора о поклону, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 4997/17 од 3.2.2022. године, исправљене решењем истог суда П 4997/17 од 15.9.2022. године, у седници већа одржаној дана 28.4.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 4997/17 од 3.2.2022. године, исправљена решењем истог суда П 4997/17 од 15.9.2022. године, у ставу првом изреке тако што **СЕ ОДБИЈА** тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је ништав Уговор о поклону закључен дана 19.7.1994. године између ВВ као поклонодавца и тужене ББ као поклонопримца, а који је оверен пред Другим општинским судом у Београду под бројем I Ов 7833/94 од 20.7.1994. године.

ПРЕИНАЧАВА СЕ одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке пресуде Вишег суда у Београду П 4997/17 од 3.2.2022. године, исправљене решењем истог суда П 4997/17 од 15.9.2022. године, у ставу другом изреке тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужиља АА да туженој ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.000,00 динара, у року од 15 дана по пријему преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 60.000,00 динара у року од 15 дана по пријему преписа пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље па је утврђено да је ништав Уговор о поклону закључен дана 19.7.1994. године између ВВ као поклонодавца и тужене ББ као поклонопримца, а који је оверен пред Другим општинским судом у Београду под бројем I Ов 7833/94 од 20.7.1994. године. Ставом другим изреке одређена је привремена мера и забрањено је туженој да отуђи или располаже непокретношћу-станом бр.5 у улици ... у ..., који се налази у стамбеној згради саграђеној на кат.парц.бр...., уписаној у ЛН ... КО ..., до правоснажног окончања овог поступка те да евентуално изјављена жалба не одлаже извршење решења. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 522.300,00 динара у року од 15 дана по пријему преписа пресуде.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући исту из свих законом прописаних разлога у ставу првом и трећем изреке, како то произилази из садржаја изјављене жалбе.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 ЗПП-а (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 55/14, 87/18 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужене основана.

Приликом доношења побијане пресуде првостепени суд није учинио итне повреде одредаба парничног поступка из чл.374 ст.2 тач.1, 2, 3,5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, уговором о поклону овереним дана 20.7.1994. године пред Другим општинским судом у Београду под пословним бројем Ов 7833/94, сада пок.ВВ, као поклонодавац је својој кћерки, овде туженој ББ, као поклонопримцу, поклонио двоипособан стан бр.5 површине 52м², који се налази на првом спрату стамбене зграде у ..., у улици ..., а под теретом доживотног уживања поклонодавца ВВ, његове супруге ГГ и ћерке АА, овде тужене. Овера предметног уговора чији су потписници ВВ и ББ, уписана је у уписник бившег Другог општинског суда у Београду, а што је утврђено из дописа Првог основног суда у Београду од 29.1.2018. године. У спољњем кругу печата којим је предметни уговор оверен исписан је назив Социјалистичка Република Србија. Вештачењем од стране вештака за област графоскопије Јожефа Береца, који је првостепени суд у целости прихватио као јасан, категоричан, детаљно образложен и дат у свему у складу са правилима струке, утврђено је да су спорни потписи “ВВ” који се налазе у рубрици “поклонодавац” на четири оригинална примерка спорног уговора о поклону и у књизи овере Другог општинског суда у Београду у рубрици под редним бројем 7833 са датумом 20.7.1994. година, аутентични потписи сада покојног ВВ. Тужила је поднетом тужбом тражила утврђење ништавости предметног уговора о поклону из разлога што потпис на уговору није потпис њеног оца, сада пок.ВВ као и из разлога што је на печату суда којим је уговор оверен уписан назив Социјалистичка Република Србија, која у моменту овере уговора о поклону није постојала. Тужила и тужена су рођене сестре и тужила живи у стану који је предмет уговора о поклону, на коме има право доживотног уживања, како то следи из стања у списима и садржаја предметног уговора.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је предметни уговор о поклону ништав јер је исти у супротности са принудним прописима који се односе на начин овере уговора, с обзиром да печат који се налази на предметном уговору у спољњем кругу садржи назив Социјалистичка Република Србија, што није у складу са чл.4 Закона о печату државних и других органа (“Службени гласник РС” бр.11/91) који је важио у време овере уговора, а којим је прописано да се текст печата исписује у концентричним круговима око грба Републике Србије (ст.1) а да се у спољњем кругу печата исписује назив Република Србија (ст.2), па је применом чл.103 ЗОО-а одбио тужбени захтев и одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Међутим, оваква одлука првостепеног суда се не може прихватити као правилна, јер је приликом њеног доношења првостепени суд погрешно применио материјално право, и то одредбу чл.103 ЗОО-а, а на коју повреду другостепени суд пази по службеној дужности, а на шта основано указује и тужена у жалби.

Наиме, одредбом чл.103 ст.1 ЗОО-а је прописано да је ништав уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима, ако циљ

повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго. Према одредби чл.4 Закона о промету непокретности (“Сл.гласник РС” бр.53/93) који је важио у време закључења спорног уговора, уговор о преносу права на непокретности између носилаца права својине закључује се у писаном облику а потписи уговарача оверавају од стране суда, док је чл.5 Закона о оверавању потписа, рукописа и преписа (“Сл.гласник РС” бр.39/93) важећим у време овере уговора, прописано да се потврда о овери потписа и рукописа ставља на изворну исправу са назнаком датума овере, броја под којим је исправа заведена у уписнику за оверавање, а потврђује се печатом надлежног органа и потписом службеног лица. У конкретном случају, предметни уговор о поклону непокретности је закључен у законом прописаној, писаној форми а потписи уговарача су оверени у суду, на уговору је назначен датум овере, број под којим је овера заведена у уписник за оверавање те је овера спорног уговора потврђена печатом надлежног суда и потписом службеног лица, а вештачењем од стране вештака графоскопије првостепени суд је несумњиво утврдио да су спорни потписи “ВВ” који се налазе у рубрици “поклонодавац” на четири оригинална примерка спорног уговора о поклону и у књизи овере Другог општинског суда у Београду у рубрици под редним бројем 7833 са датумом 20.7.1994. година, аутентични потписи сада покојног ВВ, односно да потис на спорном уговору припада означеном поклонодавцу. Због тога, супротно закључку првостепеног суда, предметни уговор о поклону није противан принудним прописима, а околност да печат који се налази на спорном уговору у спољњем кругу садржи назив “Социјалистичка Република Србија” уместо назива “Република Србија” предметни уговор не чини ништавим, јер се ради о јавној исправу која је сачињена у прописаном облику и оверена од стране надлежног органа. Осим тога, по оцени овог суда, предметни уговор о поклону се не може сматрати ништавим ни из других разлога које прописује материјално право, обзиром да се чињеничним наводима изнетим у тужби и током поступка не указује нити је тужиља предлагала доказе на основу којих би се могло закључити да су основ и предмет овог уговора били неопуштени нити да је мотив за сачињавање уговора о поклону, као типичног добродиног правног посла, накнадно отпао, а што би за последицу имало ништавост тог уговора. Због тога је ожалбена пресуда преиначена и одлучено као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како је преиначена одлука о главној ствари то је преиначена и одлука о трошковима поступка и то тако што су сходно чл.153 и 154 ЗПП-а, туженој која је успела у парници признати трошкови вештачења у износу од 40.000,00 динара, док истој нису признати трошкови заступања тужене д стране адвоката у току првостепеног поступка, обзиром да тужена до закључења главне расправе пред првостепеним судом није определила (по врсти и висини) трошкове које је имала за заступање од стране адвоката, а што је била дужна да учини сходно чл.163 ст.2 ЗПП-а. Због тога је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Обзиром да је тужена успела са жалбом у поступку пред другостепеним судом, то сходно.154 ЗПП-а, истој припадају трошкови састава жалбе у износу од 60.000,00 динара према АТ важећој у време одлучивања, због чега је тужиља обавезана да наведени износ исплати туженој, како је то одлучено у ставу трећем изреке ове пресуде.

Имајући у виду све напред наведено, применом чл.394 ст.4 ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде, док је одлука као у ставу другом изреке донета применом чл.401 тач.3 истог закона а одлука као у ставу трећем изреке донета је применом чл.154 и 165 ЗПП-а.

**Председник већа-судија
Весна Мастиловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић